

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: A. P., narozená X
státní příslušnost Republika Kazachstán
bytem X
zastoupená JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem
sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2020, č. j. MV-144574-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:**I. Předmět věci**

1. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) rozhodnutím ze dne 2. 11. 2020, č. j. MV-144574-4/SO-2020, potvrdila usnesení Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jako „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 20. 2. 2020, č. j. OAM -29500-6/DP-2019, kterým bylo zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná k části odvolacích námitek, v nichž žalobkyně bez argumentace odkázala na porušená ustanovení právních předpisů, uvedla, že jsou jen obecně formulované a jako takové je nelze považovat za řádně formulované.
3. Předeshlala, že předmětné řízení je správním řízením o žádosti, kdy se od žalobkyně očekávala procesní aktivita. Žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti. Že žalobkyně studuje, byla povinna prokázat dokladem ve smyslu § 42d odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, konkrétně dokladem potvrzující účel pobytu na území ve formě potvrzení o studiu. V případě, že bylo studium žalobkyně zahájeno, nelze na to usuzovat jen toliko z výše uvedeného ustanovení § 107 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Nebylo povinností správního orgánu I. stupně, aby v rámci své úřední činnosti zjišťoval, zda žalobkyně studuje. K tomu žalovaná odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34, ze dne 12. 03. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015.
4. Dle názoru žalované výzva k odstranění vad žádosti ze dne 2. 9. 2019 byla žalobkyni řádně doručena, tudíž si žalobkyně musela být vědoma toho, že její žádost trpí vadami, které je nutné odstranit. Současně byla řádně poučena o následcích neodstranění těchto vad. Jelikož však ve stanovené lhůtě žalobkyně neodstranila uvedené nedostatky žádosti, je Komise toho názoru, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když správní řízení ve věci žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Komise též doplnila, že výše uvedenou výzvou byla žalobkyni fakticky poskytnuta lhůta, tedy od předání předmětné výzvy dne 2. 9. 2019 do vydání napadeného usnesení (tj. dne 27. 2. 2020) celkem 178 dnů. Komise má za to, že žalobkyni nebránila žádná závažná překážka k tomu, aby požadovaný doklad doložila, neboť žádnou závažnou překážku Ministerstvu vnitra nesdělila.
5. Podle žalované žalobkyně neprokázala, zda chybějící doklad o studiu skutečně doložila, nevyplývá to ani ze sběrného archu spisu, jedná se tedy o nepodložená tvrzení. Do dne vydání napadeného usnesení dne 27. 2. 2020 byla žalobkyně povinna doklad o zajištění pobytu na území předložit, což neučinila. Proto se na doklady doložené v rámci odvolání dne 16. 3. 2020 a dne 31. 7. 2020, uplatní koncentrace řízení obsažená v § 82 odst. 4 správního řádu.
6. Pobyt žalobkyně na území České republiky od roku 2017, studium druhého ročníku na vysoké škole VŠCHT, kde si řádně plní své studijní povinnosti, plány ohledně studia do budoucna v magisterském programu a přítomnost přátel i známých na území České republiky, není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia. Z cizineckého informačního systému i samotné žádosti na území České republiky nepobývá nikdo z rodinných příslušníků odvolatelky, neboť matka žalobkyně DL pobývá v zemi původu, tedy v Kazachstánu a dále jen sestra žalobkyně paní SY pobývá v USA, kde studuje. Proto

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nemůže dojít ke zpřetrhání rodinných vazeb ve smyslu rozdělení jádrové rodiny. Podle žalované správní orgán I. stupně nepochybil, když nezkoumal nepřiměřenost do jejího soukromého a rodinného života. K tomu žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 206/2016-48 ze dne 19. 1. 2017, ze dne ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71.

7. Žalovaná rovněž přisvědčila žalobkyni, že s ohledem na situaci související s onemocněním COVID 19 a přijatými bezpečnostními opatřeními může logicky dojít k omezení fungování zastupitelských úřadů v zahraničí. Ke ztrátě pobytového oprávnění a s tím souvisejícím obtížným návratem do České republiky, uvedla, že je pravdou, že žalobkyně neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ztratí pobytové oprávnění a tím možnost pobývat na území České republiky za dosavadním účelem. To však pozbyla svou vlastní nečinností. Požádala o prodloužení doby pobytu, což učinila již předtím. Mělo jí být tedy známo, které doklady je povinna k žádosti doložit.

III. Žaloba

8. Žalobkyně uvedla, že dne 2. 9. 2019 podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v souladu s § 44a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žádost následně dne 2. 11. 2019 na výzvu správního orgánu I. stupně doplnila o zákonem požadované přílohy (doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění prostředků k pobytu na území, doklad o účelu pobytu a doklad o cestovním zdravotním pojištění), jež byly správnímu orgánu doručeny dne 5. 11. 2020.
9. Následně bylo dne 20. 2. 2020 vydáno usnesení č. j. OAM -29500-6/DP-2019, kterým bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), neboť ve stanovené lhůtě neměla odstranit podstatné vady žádosti, když nedodala potřebný doklad o účelu pobytu, tj. potvrzení o studiu. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 9. 3. 2020. Proti tomuto rozhodnutí se následně žalobkyně včas odvolala ke Komisi, jež vydala rozhodnutí ze dne 2. 11. 2020, č. j. MV-144574-4/SO-2020, kterým odvolání zamítla, protože dle jejího názoru žalobkyně nepředložila potřebný dokument v prvoinstančním řízení a jejich akceptaci v rámci odvolacího řízení brání zásada koncentrace řízení.
10. Žalobkyně namítla, že se cítí poškozena na svých právech, neboť postupem žalované došlo k porušení ustanovení zákona a mezinárodních smluv: § 2 odst. 2 správního řádu, § 2 odst. 4 správního řádu, § 3 správního řádu, § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
11. Uvedla, že doložila všechny podklady k žádosti. Doložení potvrzení o studiu v rámci prvostupňového řízení došlo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb – zásilkou RR19072617CZ, ta byla odeslána dne 2. 11. 2019 a převzata 5. 11. 2019. Žalobkyně namítala, že je studentkou VŠCHT, není možné s konečnou platností ověřit, zda daná zásilka skutečně předmětný dokument obsahovala či nikoliv. Ze stavu spisového materiálu dále bylo zřejmé, že s ním bylo opakovaně manipulováno a je tedy možné, že potvrzení o studiu (formátem malá listina) se při tomto ztratilo. Vedle toho žalobkyně uvedla, že dle § 107 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, má vysoká škola povinnost neprodleně Ministerstvu vnitra oznámit nezahájení, přerušení nebo ukončení studia držitele víza k pobytu nad 90 dnů. Jelikož k takovému oznámení ze strany VŠCHT nedošlo, měl správní orgán usuzovat, že žadatelka i nadále studuje, popř. si vyžádat informace od univerzity. Nadto

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně uvedla, že účelem a smyslem dokládání potvrzení o studiu správnímu orgánu, je ověření činnosti, jíž se bude cizinec na území ČR věnovat a doložení takového dokladu má zásadní význam v případě „prvožádosti,“ v případě prodloužení platnosti povolení k pobytu má však správní orgán i jiné možnosti, jak ověřit skutečný stav věci.

12. Žalobkyně je názoru, že je třeba posoudit, zda mělo být zastaveno řízení bez posouzení dopadu zastavení do soukromého a rodinného života a zda předtím měla být žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně navíc namítla, že výzva k odstranění vad je v českém jazyce, pro cizince může být problém výzvě porozumět (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2015 - 56).
13. Dle názoru žalobkyně ji s ohledem na okolnosti věci tedy mohl správní orgán vyzvat k odstranění vad žádosti znovu, případně ji umožnit seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, v níž by tento doklad o studiu mohla doložit znovu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2013, č. j. 11 A 56/2010-46). Nadto se též nabízel postup dle § 87 správního řádu v rámci tzv. autoremedury.
14. Žalobkyně dále uvedla, že bez ohledu na to, zda měl správní orgán rozhodnutí o studiu před vydáním rozhodnutí, toto bylo doloženo opakovaně v rámci řízení odvolacího – jednak doložila potvrzení o studiu dne 23. 9. 2019, tak potvrzení o studiu ze dne 2. 1. 2020. Tento doklad byl odmítnut s odkazem na koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu.
15. K prolomení zásady koncentrace řízení a nutnosti posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně uvedla, že žalovaná měla při vědomí konkrétních okolností u účastníka řízení povinnost posoudit, zda a) dochází k nepřiměřenému zásahu do života cizince a pokud tomu tak je, b) žádost meritorně posoudit, jelikož v souladu s čl. 8 Úmluvy a čl. 10 Ústavy ČR je třeba poskytovat ochranu soukromému a rodinnému životu cizince ve všech situacích, kdy do něj mohlo být rozhodnutím státních orgánů zasazeno, tj. i v případě zastavení řízení, kdy jeho důsledkem je ztráta pobytového oprávnění. V obdobném případě Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 10 A 143/2013-36 ze dne 29. 9. 2016 konstatoval, „že pokud žalobkyně v odvolání tvrdila, že by usnesení o zastavení řízení mohlo *mít nepřiměřeně negativní dopad na její soukromý a rodinný život, byl žalovaný povinen se s jejími tvrzeními vypořádat. Neučinil-li tak pouze s odkazem na procesní charakter rozhodnutí, zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnost.*“ Obdobně vstřícně se postavil k otázce posuzování soukromého a rodinného života u zastavení řízení o pobytové oprávnění Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 – 62. Žalobkyně rovněž namítla, že jejímu názoru svědčí i článek soudce Městského soudu v Praze Mgr. Jana Kratochvíla v časopise Právní rozhledy 3/2020, str. 77.
16. Žalobkyně namítla, že měl být tedy posuzována kritéria zásahu do soukromého a rodinného života i v tomto případě a dle algoritmu, který k tomu stanovila judikatura Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Navíc by mělo být zohledněno, že zastavení řízení znemožní žalobkyni další studium na území, návrat bude obtížný z důvodu pandemie SARS-CoV-2, dojde ke ztížení kontaktu s jejím přítelem.

IV. Vyjádření žalované

17. Žalovaná uvedla, že žalobkyně částečně uplatnila jen obecné námitky. K námitce, že si Ministerstvo vnitra mohlo samo ověřit skutečnost, zda žalobkyně studuje, žalovaná uvedla,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že dodat takovéto potvrzení byla zákonnou povinností žalobkyně a právě absence tohoto byla důvodem pro zastavení řízení. Dále poukázala na skutečnost, že z tohoto důvodu bylo v daném případě rozhodnuto procesně, tudíž správní orgán neměl zákonnou povinnost dle § 36 odst. 3 správního řádu umožnit žalobkyni vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Výzva k odstranění vad byla srozumitelná jasná a konkrétní. Žalobkyně na výzvu jinak reagovala, předložila všechny ostatní podklady. Znalost českého jazyka by neměla být na překážku, žalobkyně přijela na území studovat v českém jazyce. Z potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019 a 2. 1. 2020 vyplývá, že žalobkyně je studentkou 2. ročníku. K těmto potvrzením nebylo lze přihlédnout dle § 82 odst. 4 správního řádu.

18. Žalovaná zdůraznila, že rozhodnutí o zastavení řízení, je rozhodnutím procesním, tudíž Ministerstvu vnitra odpadla povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, které je validní, pouze pokud je ve věci rozhodováno meritorně. Odkázal takto na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 A 174/2010 – 43, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2016, č. j. 15 A 20/2015 – 45 či Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 – 34.

V. Replika žalobkyně

19. V replice na vyjádření žalované žalobkyně poukázala na ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků z třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair(dále jen „Směrnice“), která dopadá na žalobkyni, která byla držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
20. Citovala článek 18 odst. 2, článek 21 odst. 1 písm. a) a článek 21 odst. 7 Směrnice. Z ustanovení Směrnice vyplývá, že k neprodloužení platnosti povolení k pobytu vydaného dle Směrnice může dojít pouze v případě, že by žalobkyně již nesplňovala podmínky v ní uvedené. Dle názoru žalobkyně má být dle článku 11, v případě prodlužování povolení k pobytu, pouze ověřováno ze strany správního orgánu, zda daná osoba nadále splňuje dané podmínky, nelze se spoléhat jen na informace, které cizinec doloží. Nehledě na výše uvedené ze Směrnice vyplývá povinnost správního orgánu zohlednit okolnosti daného případu a zejména pak zásadu přiměřenosti takového rozhodnutí.

VI. Jednání ve věci

21. Při jednání konaném dne 16. 12. 2021 žalobkyně i žalovaná setrvaly na svém procesním stanovisku a dříve uplatněné argumentaci. Žalobkyně (v českém jazyce) vyjádřila přání setrvat na území České republiky. Do konce studia jí zbývá ca 6 měsíců, poté má možnost pracovat a účastnit se výzkumu na Akademii věd České republiky.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění /dále jen “s. ř. s.”/),

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

23. Ze správního spisu k věci vyplývá, že žalobkyně dne 2. 9. 2019 požádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K žádosti doložila pouze kopii svého cestovního dokladu. Dne 2. 9. 2019 ji proto správní orgán I. stupně pod č. j. OAM-29500-3/DP-2019 vyzval k odstranění vad žádosti ve lhůtě 60 dní od doručení této výzvy. Žalobkyně byla vyzvána k doložení dokladu o zajištění ubytování, dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území nebo doklad o příjmu, dokladu potvrzující účel pobytu na území České republiky v originále, dokladu o cestovním zdravotním pojištění (na celou dobu předpokládaného pobytu) a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Žalobkyně byla současně poučena, že pokud vada (chybějící náležitost žádosti) nebude odstraněna, bude řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
24. Žalobkyně správnímu orgánu dne 5. 11. 2019 v zásilce č. X zaslala pojistnou smlouvu Pojišťovny VZP, a.s. ze dne 22. 8. 2019, č. 1619110845 (sjednanou se zástupcem pojistitele Němec & partners, a.s., jednoduchý příjmový doklad společnosti Němec & partners, a.s. č. 1619110845 ze dne 29. 8. 2019 o tom, že žalobkyně zaplatila 11 092 Kč, smlouvu o ubytování ze dne 25. 10. 2017 mezi žalobkyní a DOMINO centrum, s. r. o. se sjednanou dobou ubytování do 31. 8. 2020 (viz dodatek ze dne 16. 8. 2019) a výpis z bankovního účtu žalobkyně ze dne 2. 11. 2019 se zůstatkem ca ve výši 98 500 Kč.
25. Usnesením ze dne 20. 2. 2020, č. j. OAM-29500-6/DP-2019, zastavil správní orgán I. stupně řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žadatelka ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. V odůvodnění správní orgán uvedl, že žalobkyně přes výzvu ze dne 2. 9. 2019 nedoložila účel pobytu, čímž nesplnila zákonné podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Tato absentující náležitost bránila pokračování v řízení, proto správní orgán I. stupně řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
26. Žalobkyně dne 17. 3. 2020 podala blanketní odvolání proti usnesení o zastavení řízení a předložila potvrzení žalobkyně o studiu ze dne 2. 1. 2020 od VŠCHT, fakulty FPBT, obor Forenzní analýza. Odvolání žalobkyně doplnila dne 31. 7. 2020 (doložila fotokopii potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019). Namítla porušení § 2 odst. 2, 4, § 3 a § 66 správního řádu, § 174a zákona o pobytu cizinců a článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Měla za to, že doklad o studiu doložila již v listopadu 2019, pokud jej správní orgán neměl k dispozici, došlo k administrativní chybě. Potvrzení si rovněž mohl správní orgán I. stupně vyžádat sám, navíc pokud jej dle § 107 odst. 5 zákona o pobytu cizinců neinformovala VŠCHT, že žalobkyně přestala studovat, bylo třeba usuzovat, že tak žalobkyně stále činí. Namítla rovněž, že měl být posouzen dopad zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 174a zákona o pobytu cizinců a článku 8 Úmluvy. Zde uvedla, že přicestovala v roce 2017, své studijní povinnosti řádně plní, plyně mluví česky, život spjala s Českou republikou, nachází se zde její přátelé a známí. Pandemie žalobkyni znemožňuje případný návrat do České republiky, dochází ke zmaření několikaletého studijního snažení na VŠCHT. To pro ni má lidské i finanční následky. Žalobkyně byla s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29) toho názoru, že posuzovat dopad do soukromého a rodinného života je ve světle článku 10 Ústavy a článku 8 Úmluvy třeba u každého rozhodnutí. Součástí doplnění odvolání byla kopie (fotokopie) potvrzení o studiu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně ze dne 23. 9. 2019 od VŠCHT, fakulty FPBT, obor Forenzní analýza. Dne 4. 8. 2020 žalobkyně správnímu orgánu I. stupně znovu dodala své potvrzení o studiu ze dne 2. 1. 2020 od VŠCHT, fakulty FPBT, obor Forenzní analýza (doplněné v poli „jako doklad pro: Ministerstvo vnitra“).

27. Žalobkyně dne 13. 8. 2020 nahlížela do správního spisu. Téhož dne datovou schránkou namítla, že některé dokumenty, které zaslala prostřednictvím svého zástupce dne 3. 8. 2020, nebyly spárovány se spisem a při nahlížení do něj 13. 8. 2020 ve správním spisu absentovaly, zaslala je proto znovu. Jednalo se o doplnění odvolání, plnou moc zástupce žalobkyně ze dne 30. 7. 2020 a 2 fotokopie potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019.
28. Následně dne 2. 11. 2020, žalovaná pod č. j. MV-144574-4/SO-2020 vydala napadené rozhodnutí.
29. Dle § 42d odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 64 písm. a) až d) a g) předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e).
30. Dle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.
31. Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
32. Dle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
33. Dle § 36 odst. 3 věta první správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
34. Dle § 107 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je vysoká škola nebo vyšší odborná škola povinna neprodleně písemně oznámit ministerstvu nezahájení, přerušení nebo ukončení studia držitele víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Vysoká škola je dále povinna oznámit ministerstvu zahájení, přerušení nebo ukončení studia cizince, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie za účelem studia v rámci programu Evropské unie nebo mnohostranného programu zahrnujícího opatření v oblasti mobility anebo v rámci dohody mezi vysokoškolskou institucí v jiném členském státě Evropské unie a institucí, které bylo povoleno vykonávat činnost vysoké školy na území, a na území pobývá přechodně bez víza. Vysoká škola je povinna vydat cizinci doklad o úspěšném dokončení studia pro účely podání žádosti podle § 42 odst. 3.
35. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

36. Městský soud k uplatněným žalobním bodům předně konstatuje, že se pojetí „žalobního bodu“ /srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./ ustálilo na výkladu spíše extenzivním, vyznívajícím ve prospěch žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007- 42 či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). K tomuto dále soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, kde se k formulaci žalobního bodu uvádí, že *„žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [...] Líčení skutkových okolností v žalobě nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Z výše uvedeného je zřejmé, že nakolik se snaží jít aplikační praxe vstříc žalobci stran extenzivního výkladu pojmu žalobní bod, nelze se přesto spokojit s konstatováním ryze obecným, které nikterak nespecifikuje nařikávaný skutkový děj či jeho část natolik, aby bylo alespoň zřejmé, v jaké části rozhodovacího procesu či jakým způsobem měla být porušena či zkrácena veřejná subjektivní práva žalobce. Obdobně pak požadavky na formulaci žalobního bodu nespĺňují ani odkazy na porušená zákonná ustanovení bez dalšího uvedení skutkových tvrzení o nezákonnostech, kterými měla být citovaná ustanovení zákona porušena.
37. Městský soud tedy nemohl za žalobní body akceptovat formulace, že žalovaná porušila „§ 2 odst. 2 správního řádu, jelikož správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, § 2 odst. 4 správního řádu, jelikož správní orgán nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, § 3 správního řádu, neboť správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu“. V této části se žaloba omezuje na pouhou citaci ustanovení správního řádu, respektive si propůjčuje formulace či části formulací z tohoto právních předpisů, aniž by tato ustanovení či obecné formulace vztáhl ke konkrétnímu popisu skutkového děje. Konkrétněji se tedy soud zabýval pouze těmi žalobními body, které byly v žalobě s dostatečnou určitostí specifikovány.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

38. Soud se nejdříve zabýval námitkou žalobkyně, že s ohledem na to, že nedošlo k oznámení ze strany VŠCHT, že žalobkyně nezahájila, přerušila nebo ukončila studium podle § 107 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, měl správní orgán usuzovat, že žalobkyně nadále studuje. Soud se s touto argumentací neztotožňuje, neboť řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR je řízením zahájeným na žádost, kdy se přímo od žadatele očekává aktivní jednání a je jeho povinností doložit všechny zákonem požadované náležitosti žádosti. Samotná dikce ustanovení § 42d odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel všechny zákonem požadované náležitosti předloží přímo se žádostí. S ohledem na tuto povinnost žadatele se nelze ztotožnit s názorem žalobkyně, že správní orgán I. stupně měl trvání studia žalované samostatně ověřit i bez její součinnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57).
39. Pokud jde o spor o doložení dokladu o účelu pobytu – studia žalobkyně, ze správního spisu vyplývá, že v zásilce č. X ze dne 2. 11. 2019, doručené dne 5. 11. 2019 byla doložena pojistná smlouva Pojišťovny VZP, a.s. ze dne 22. 8. 2019, č. 1619110845 (sjednaná se zástupcem pojistitele Němec & partners, a.s.), jednoduchý příjmový doklad společnosti Němec & partners, a.s. č. 1619110845 ze dne 29. 8. 2019 o tom, že žalobkyně zaplatila 11 092 Kč, smlouva o ubytování ze dne 25. 10. 2017 mezi žalobkyní a DOMINO centrum, s. r. o. se sjednanou dobou ubytování do 31. 8. 2020 (viz dodatek ze dne 16. 8. 2019) a výpis z bankovního účtu žalobkyně ze dne 2. 11. 2019 se zůstatkem ca ve výši 98 500 Kč. Uvedené doklady jsou pevně spojeny (sešity) s podací obálkou. Mezi těmito doklady žádné potvrzení o studiu není obsaženo.
40. Dále ze správního spisu vyplývá, že potvrzení o studiu žalobkyně doložila v těchto dnech: k blanketnímu odvolání ze dne 17. 3. 2020 doložila originál potvrzení o studiu ze dne 2. 1. 2020, v rámci doplnění odvolání (dne 31. 7. 2020) prostřednictvím datové zprávy zástupce doložila fotokopii potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019, dne 4. 8. 2020 znovu doložila originál potvrzení o studiu ze dne 2. 1. 2020, po nahlížení 13. 8. 2020 doložila v datové zprávě zástupce znovu 2x fotokopii potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019.
41. Žalobkyně sporuje okolnosti – obsah - podání v zásilce X, která byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 5. 11. 2019. Pokud jde však o zmíněnou zásilku - v den doručení zásilky 5. 11. 2019 mohla žalobkyně správnímu orgánu doložit toliko potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019. To doložila v průběhu odvolacího řízení celkem 3x. Žalobkyně nicméně nikdy správnímu orgánu nedodala originál tohoto potvrzení, buď v listinné nebo v elektronické podobě (v autorizované konverzi) - vždy šlo o vizuálně shodnou verzi neověřené fotokopie potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019. Věrohodně tedy správnímu orgánu nedoložila ani to, že by disponovala originálem tohoto potvrzení ze dne 23. 9. 2019.
42. Žalobkyně ovšem před zastavením řízení dne 20. 2. 2020 nedoložila ani potvrzení o studiu ze dne 2. 1. 2020, kterým v té době rovněž disponovala, neboť jej později správním orgánům dokládala, což žalobkyně nesporně. Rozhodující je však to, že o tom, že potvrzení o studiu, coby stěžejní doklad prokazující účel pobytu, nebylo správnímu orgánu I. stupně od žalobkyně v průběhu správního řízení předloženo vůbec, se žalobkyně dozvěděla již v usnesení o zastavení řízení, neboť právě tato skutečnost byla důvodem k zastavení řízení. Žalobkyně poté ihned k blanketnímu odvolání dne 17. 3. 2020 přiložila originál potvrzení o studiu ze dne 2. 1. 2020. K okolnostem doložení dřívějšího potvrzení ze dne 23. 9. 2019 (resp. nedoložení) neuvedla žádnou věrohodnou skutkovou verzi -

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

k tomu, že by disponovala předchozím potvrzením a ani to, že by jej snad správnímu orgánu již dodala, žalobkyně v tomto podání žádné konkrétní skutečnosti netvrdila - žalobkyně pouze mlčky přiložila potvrzení ze dne 2. 1. 2020 a požádala o nahlédnutí do spisu. Až v doplnění odvolání ze dne 31. 7. 2020 (tj. za 4 měsíce po blanketním odvolání) pak žalobkyně jen neurčitě namítla, že „měla za to, že potvrzení o studiu doložila“ s tím, že mohlo na straně správního orgánu dojít ke ztrátě dokladu.

43. Obsah spisu a prvotní zdrženlivost k nedoložení potvrzení o studiu již v zásilce ze dne 5. 11. 2019 podle názoru městského soudu nenasvědčují tvrzení žalobkyně, že by potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019 mohlo skutečně být již součástí podání ze dne 5. 11. 2019. Městský soud proto neshledal, že by žalobkyně věrohodně zpochybnila závěr správních orgánů, že žádné potvrzení o studiu (tj. ani ze dne 23. 9. 2019 či 2. 1. 2020, jehož nedoložení žalobkyně ani nespornuje) nebylo doloženo před zastavením řízení o žádosti.
44. Následkem nedoložení zákonem požadovaných náležitostí žádosti je dle judikatury Nejvyššího správního soudu zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nepředložení dokladu o studiu v daném případě bránilo pokračování v řízení, neboť žalobkyně takto neprokázala, že trvá účel jejího pobytu na území – studium. Proto byly splněny zákonem stanovené podmínky pro zastavení řízení podle citovaného ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
45. Žalobkyni nelze dát za pravdu ani v tom, že k potvrzení o studiu, doloženém až v rámci odvolacího řízení, měla žalovaná přihlédnout. Na tuto situaci dopadá § 82 odst. 4 správního řádu, podle nějž se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
46. Bylo na žalobkyni, aby správnímu orgánu I. stupně předložila již při podání žádosti všechny potřebné doklady pro rozhodnutí o účelu pobytu žalobkyně. Žalovaná potřebné doklady však nepředložila, resp. tak učinila pouze částečně. Tato nečinnost žalobkyně však nemůže být zhojena uvedením nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání, když žalobkyně měla a mohla chybějící listinu doložit v průběhu řízení v prvním stupni. Řízení se vede o žádosti žalobkyně, nebylo zahajováno z moci úřední. V řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě. Tato zásada se běžně aplikuje též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2020, č. j. 10 Azs 271/2019 – 28, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12; nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25).
47. Později doložené listiny - potvrzení o studiu ze dne 23. 9. 2019 a potvrzení o studiu ze dne 2. 1. 2020 - proto nelze považovat za nový důkaz, ke kterému by mohla žalovaná přihlédnout v rámci odvolacího řízení. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv, a pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36).
48. Postup správního orgánu I. stupně a následně i žalovaného, který správně nepřihlédl k dokladům doloženým v odvolacím řízení, městský soud z toho důvodu shledává zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c), resp. § 82 odst. 4 správního řádu. Nad rámec uvedeného městský soud rovněž poukazuje na skutečnost, že řízení v I. stupni bylo zastaveno až dne 20. 2. 2020, tedy více než 3 měsíce poté, co žalobkyni uplynula lhůta k doložení zákonem stanovených náležitostí. Fakticky jí tak byla poskytnuta lhůta k doložení požadovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dokladů mnohem delší, než byla stanovena ve výzvě ze dne 2. 9. 2019, č. j. OAM-29500-3/DP-2019 (60 dnů). Žalobkyně měla tak již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně dostatečně dlouhou dobu, aby stále doplnila svou žádost.

49. K úvahám žalobkyně, že pro cizince může být problém porozumět výzvě k odstranění vad v českém jazyce, soud uvádí následující. Žalovaná ve svém vyjádření příhodně uvedla, že žalobkyně na výzvu reagovala a ostatní chybějící náležitosti doplnila, nadto přijela na území České republiky, aby studovala v českém jazyce, již delší dobu zde pobývá a ve studiu zdárně pokračuje. Žalobkyně nijak nedokládá neznalost českého jazyka a omezuje se pouze na obecně formulovanou domněnku, že *“pro cizince může být problém výzvě porozumět”*, sama přitom v řízení před správním orgánem uvedla a na jednání soudu i prokázala, že plynně mluví česky. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně v žalobě nijak věrohodně nezpochybnila, že by obsahu výzvy v českém jazyce nerozuměla, a proto by neměla možnost seznámit se s ní a jednat v souladu s ní.
50. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že řízení bylo zastaveno, aniž by byl posouzen dopad tohoto zastavení do soukromého a rodinného života žalobkyně. Jak žalobkyně správně uvedla, Česká republika je smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu rozhodnutí do těchto práv proto vyplývá z tohoto přímo aplikovatelného článku Úmluvy.
51. Správní orgán I. stupně věc nemohl pro absentující náležitosti pro vydání rozhodnutí projednat. Nejvyšší správní soud již uzavřel, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 8 odst. 2 připouští, že státní orgán může do práva na respektování soukromého a rodinného života jednotlivce zasahovat v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, např. v zájmu hospodářského blahobytu země. Podmínka doložení určitých dokumentů podle zákona o pobytu cizinců je v tomto ohledu legitimním zásahem do práva žalobkyně na studium v České republice, neboť jeho účelem je mj. zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt byl předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48).
52. V dané věci je rozhodnutí správního orgánu rozhodnutím procesního charakteru – žalobkyně nedoložila k žádosti její nezbytné náležitosti. Správní orgán tedy řízení zastavil pro podstatné vady, pro něž v řízení nebylo možné pokračovat, tudíž nerozhodl o žádosti žalobkyně meritorně. Hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele však není součástí naplňování procesních podmínek, a posuzuje se až v rámci rozhodování o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47). Žalobkyně v doplnění žaloby pak poukázala na to, že i judikatura Nejvyššího správního soudu připouští posuzování dopadů do rodinného a soukromého života žadatele i v případech, kdy to nevyžaduje přímo zákon o pobytu cizinců. Všechny žalobkyní citované rozsudky se však zabývaly situací, kdy okolnosti pobytového oprávnění cizince správní orgány posuzovaly meritorně (zamítnutí žádosti o povolení k pobytu, zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

povolení, správní vyhoštění atp.), ani v jednom z odkazovaných rozsudků nebylo řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

53. O obdobnou situaci v případě žalobkyně nejde. Správní orgán I. stupně rozhodl o zastavení řízení pro nesplnění podmínek žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jedná se o procesní vyústění řízení o žádosti a nebylo povinností správních orgánů zabývat se také otázkou přiměřenosti rozhodnutí. Na těchto závěrech setrvala i relativně aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019 – 41, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života je až otázkou meritorního posouzení žádosti. V případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žadatel není oprávněn k podání žádosti pro chybějící pobytové oprávnění, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit [viz § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35).“* Obdobné vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021 – 37 (bod 27 odůvodnění).
54. Názor městského soudu v Praze vyslovený v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 10A 143/2013 – 36, byl tak i relativně aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán. Byť tedy žalobkyně námitku neposouzení dopadů zastavení do soukromého a rodinného života uplatnila i v odvolání, vzhledem k výše uvedeným závěrům setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu, která se ustálila na názoru, že při zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu není zpravidla nezbytné vůbec hodnotit dopad zastavení do soukromého a rodinného života, není vadou, pokud se s touto námitkou žalovaná nevyporádala.
55. Určitou výjimku jak z (ne)posuzování dopadů procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu do soukromého a rodinného života žadatele, tak i případné prolomení zásady koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu připustil sám Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021 – 44 a předtím v rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41; to shledal v případech, leží-li v dané situaci na jedné misce vah efektivita správního řízení chráněná uvedeným pravidlem správního řádu a na straně druhé nejlepší zájem dítěte, chráněný českým ústavním pořádkem (jehož součástí je též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluva o právech dítěte).
56. O takový případ se však u žalobkyně nejedná. Žalobkyně požádala o prodloužení doby povolení k pobytu za účelem studia. Žádost uplatnila blanketně, až na základě výzvy ze dne 2. 9. 2019 doplnila přílohy s daty pořízení od 16. 8. 2019 – 2. 11. 2019, přičemž potvrzení o studiu mohla předložit ode dne 23. 9. 2019, kdy bylo vyhotoveno a k tomu měla nejen lhůtu 60 dní od doručení výzvy ze dne 2. 9. 2019, ale i faktickou lhůtu, než došlo k zastavení řízení dne 20. 2. 2020. Žalobkyně měla tedy dostatečnou dobu na to porozumět jak výzvě, zkompletovat podklady, ty předložit správnímu orgánu I. stupně a i na to uvědomit si následky svého postupu. Žalobkyně poté nepřednesla žádnou relevantní argumentaci o tom, co jí skutkově či právně brání v podání nové žádosti o udělení pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

za účelem studia následkem „procesního“ neprodloužení pobytového oprávnění. Městský soud proto neshledal žádný důvod, pro který by ve věci žalobkyně mělo být uvažováno o výjimečném šetření dopadu rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života či o prolomení zásady koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, jak naznačuje judikatura Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021 – 44 a předtím v rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41.

57. K námitce, že žalobkyně měla před zastavením řízení v prvním stupni být dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s podklady rozhodnutí, soud uvádí, že správní orgán I. stupně se meritem věci nezabýval, k seznámení s podklady rozhodnutí je přitom správní orgán povinen pouze před meritorním rozhodnutím (k tomu srov. formulaci ustanovení: „*před vydáním rozhodnutí ve věci*“). Žalobkyně mohla rozhodnutí o zastavení řízení předejít pouze tím způsobem, že by veškeré požadované dokumenty předložila v prvostupňovém řízení, to však neučinila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018-50).
58. Žalobkyně dále poukazovala na ustanovení článků 18 odst. 2, 21 odst. 1 písm. a) a 21 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair, s tím, že k neprodloužení platnosti povolení k pobytu vydaného dle této směrnice může dojít pouze v případě, že by žalobkyně již nesplňovala podmínky v ní uvedené. K tomuto soud předesílá, že směrnice byla do českého právního řádu transponována zákonem č. 176/2019 Sb., přičemž pro přímý účinek směrnice nejsou dány podmínky (srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C-41/74 van Duyn, popř. C-152/84 Marshall).
59. Z článku 11 odst. 1 písm. a) shora citované směrnice (týkající se zvláštních podmínek k přijetí osob třetích zemí vedle obecných podmínek dle článku 7) vyplývá, že žadatel kromě splnění obecných podmínek stanovených v článku 7 předloží doklad přijetí státního příslušníka třetí země ke studiu ve vysokoškolské instituci. Přičemž podle článku 21 odst. 1 písm. a) směrnice platí, že členské státy odejmou nebo odmítnou prodloužení, nesplňuje – li státní příslušník třetí země mj. právě obecné či zvláštní podmínky k přijetí dle čl. 7 a 11. I z výkladu pravidel směrnice vyplývá, že členské státy jsou oprávněny ověřovat, zda státní příslušník třetích zemí (zde žalobkyně) stále splňuje prvotní podmínky přijetí. Jakým způsobem má toto ověřování probíhat, však ze směrnice výslovně nevyplývá a ani žalobkyně to netvrdí – městský soud je proto názoru, že požadavek § 42d odst. 2 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. aby student potvrzením prokázal, že stále studuje, tj. takto prokázal, že trvá tento účel pobytu, není s právní úpravou směrnice v rozporu a jde tak o plně aplikovatelné zákonné ustanovení i na případ žalobkyně.
60. Ohledně názoru žalobkyně, že z článku 21 odst. 7 výše uvedené směrnice vyplývá povinnost správního orgánu zohlednit okolnosti daného případu a zejména pak zásadu přiměřenosti takového rozhodnutí, soud odkazuje na shora uvedené odůvodnění ohledně posouzení dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně (odst. 36 a 37). Tento požadavek směrnice je tedy podle názoru městského soudu obecně v podmínkách české právní úpravy dodržen právě prostřednictvím § 174a zákona o pobytu cizinců. Městský soud podotýká, že pokud žadatel vlastním přičiněním nesplní ani nezbytné formální podmínky spojené s prodloužením doby pobytu (zde městský soud znovu zdůrazňuje, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

již v den podání žádosti žalobkyně nepředložila všechny zákonné, tj. nezbytné náležitosti), není na místě přiměřenost neprodloužení doby pobytu na území hodnotit.

VIII. Závěr a náklady řízení

61. Na základě shora uvedených skutečností se soud neztotožnil s žádnou žalobní námitkou, žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Městský soud se tak ztotožnil se žalovanou, že žalobkyně včas v rámci prvostupňového řízení neprokázala účel pobytu na území s tím, že k pozdějšímu doložení dokladů o studiu nebylo možno v odvolacím řízení přihlížet na základě koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu. Přiměřenost dopadu zastavení řízení o žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně pak správní orgány nebyly povinny zkoumat, neboť v případě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu takové hodnocení nevyžaduje jednak právní úprava § 174a zákona o pobytu cizinců a tento názor zastává Nejvyšší správní soud i v aktuální judikatuře. Žádné výjimečné okolnosti, které by snad mohly odůvodnit prolomení těchto zásad, pak městský soud v případě žalobkyně neshledal.
63. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

V Praze dne 16. prosince 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.